

ikke paa nogen Maade kan ansee mig for bunden ved de Afgjørelser, som tidligere her have fundet Sted derom. Det er som sagt ikke min Hensigt at komme udførligere ind paa Sagen, men kun at nedlægge denne Reservation, men det maa vel ansees for rimeligt og billigt, at den ledsages af nogle Motiver. Det forekommer mig, at da Tanken om Bevillingsparagraphen i de enkelte Love først fremkom og, saaledes som det er blevet bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), indført i Thinget af Finantsudvalget og motiveret af den daværende Ordfører med stor Dygtighed, stod den som et Udtryk af en maaskee for vidt drevne og derved noget pedantisk Opfattelse af Forholdet, men dog i sit Væsen fuldkommen correct. Det var først senere, at man fik Die for, at det kunde føre til forskjellige Misligheder eller ialfald Conflictter, og man er derved kommen bort fra det almindelig Correcte i en saadan Bevillingsparagraph, og naar der senere paa Finantsloven er indkommet den almindelige Paragraph, der samler under Et alle disse enkelte Bevillingsparagrapher, saa har det efter min Mening nærmest været en Nødhjælp, et Compromis, mellem de forskjellige Anstuelser, og ikke et Udtryk for den i og for sig correcte Tanke, der som sagt laa i Bevillingsparagraphen paa de særlige Love. Jeg for mit Bedkommende kan ikke see noget Misligt deri, at Regjeringen gjør en Udgift i Henhold til en vedtagen Lov, uden der i denne Lov findes nogen Bevillingsparagraph, og jeg kan ikke forstaae, hvor den store Fare deri skulde ligge, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) saa stærkt fremhævede, ligesom det heller ikke forekommer mig, at Finantslovens Betydning derved i allerringeste Henseende er svækket. Navnlig forstaaer jeg ikke, hvorledes man kan opstille som Skæmmebillede, at Finantsloven derved vilde blive givne — saaledes troer jeg, den

ærede Rigsdagsmand udtrykte sig — i Henhold til en Række af smaa Normalbudgetter. Jeg skjønner nemlig ikke rettere, end at der allerede foreligger en saadan Række af smaa Normalbudgetter (Tscherning: Hør!), og at man derfor ikke behøver at være saa bange for dette Ord, fordi det for Monarchiets Bedkommende har en Betydning, som ikke tiltaler Alle. Enhver Bønningslov er jo et Normalbudget for sig (Tscherning: Hør!); enhver Lov, der fastsætter et vist Beløb til et Arbejde, der strækker sig udover flere Aar, er et Normalbudget; men Finantslovens Betydning ligger deri, at Rigsdagen igjennem den har det i sin Magt ved at forkaste den hele Bevilling eller enkelte Dele af den at udøve den constitutionelle Myndighed, som er nedlagt i dens Haand, og jeg kan ikke see, at denne Myndighed bliver forringet, fordi man tillader Regjeringen at gjøre en Udgift i Kraft af en Lov, som ikke indeholder nogen Bevillingsparagraph eller findes opført paa Finantsloven for det enkelte Aar. Det er imidlertid som sagt ikke mit Dnske at vække den hele Strid; jeg har kun, som antydet, villet udtale, at jeg for mit Bedkommende nærer den aldeles fjætteste Anstuelse med Hensyn til den store Betydning, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds har tillagt Bevillingsparagraphen i enkelte Love, at jeg ikke skjønner, at der er nogen som helst Fare ved ganske at udelade den saavel som de særlige Bevillinger paa Finantsloven i Henhold til de enkelte Love.

Rettelser.

Nr. 113, Sp. 1786, Lin. 12 f. n. staaer: „Havde man kun“ læs: „Havde man funnet rette“